

W ZESZYCIE

– Interdyscyplinarność współczesnej wiedzy z zakresu fonetyki i fonologii powoduje reinterpretacje szeregu ujęć. Ich wynikiem jest m.in. ukształtowanie się fonologii artykulacyjnej oraz wypracowanej w jej obrębie propozycji abstrakcyjnego artykulacyjnego gestu, a także narzędzi opisu artykulacji jako procesu.

– Specyfika interakcji, w której uczestniczą osoby z afazją, wiąże się ze swoistym spożytkowaniem trzech składników, tj. zwerbalizowanego lub niewerbalnego komunikatu, wypowiedzi o komunikacie oraz wiedzy nadawcy i odbiorcy komunikatu o tekstowych i pozatekstowych uwarunkowaniach interakcji.

– Istnieje szereg koncepcji reguł i kryteriów oceny funkcjonowania osób z zespołem Aspergera, a zwiększanie się liczby przypadków dzieci z tym syndromem jednoznacznie wskazuje na konieczność opracowania skutecznych sposobów wczesnych diagnoz.

– Choroba Alzheimera występuje w kilku wariantach, z których klasyczny jest tzw. wariant amnestyczny o późnym początku. Brak jest – niestety – odpowiednich, wystandaryzowanych skal przydatnych do oceny funkcji językookomunikacyjnych u pacjentów polskojęzycznych.

– Jednym z klasycznych u dzieci objawów zaburzeń mowy i języka, wynikających z anatomicznych uszkodzeń i/lub dysfunkcji OUN, jest trudność w aktualizowaniu właściwej formy wyrazów, co wymaga podejmowania specjalnych działań w celu wywoływania wypowiedzi.

– Dla osób niepełnosprawnych, mających trudności w porozumiewaniu się z otoczeniem językiem fonicznym, bardzo ważne są narzędzia służące komunikacji alternatywnej i wspomagającej, w tym opracowany słownik i reguły łączenia jednostek słownikowych w wypowiedzi.

Zaburzenia mowy – zaburzenia języka – logopedia – komunikacja językowa – fonetyka – fonologia – technologia mowy – interakcja – afazja – zespół Aspergera – terapia logopedyczna – choroba Alzheimera – struktura znaczeniowa wyrazów – postać brzmieniowo-artykulacyjna wyrazów – struktura gramatyczna wyrazów – komunikacja alternatywna – komunikacja wspomagająca.

Red.